

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3117/2020
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Бурић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за водовод и канализацију „Naissus“ Ниш, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 518/2019 од 05.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 518/2019 од 05.08.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 518/2019 од 05.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 518/2019 од 05.08.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 64/16 од 06.12.2018. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име разлике у заради, за период од 01.12.2012. године до 31.12.2015. године, исплати укупан износ од 1.277.605,53 динара и то: за период од децембра 2012. године закључно са новембром 2013. године, према Колективном уговору код туженог, укупан износ од 665.926,63 динара, за период од децембра 2013. године закључно са јуном 2014. године, према уговору о раду, укупан износ од 211.904,80 динара, за период од јула 2014. године закључно са јануаром 2015. године, према Гранском колективном уговору, укупан износ од 110.488,42 динара и за период од фебруара 2015. године закључно са децембром 2015. године, према минималној цени рада по радном часу Владе РС, укупан износ од 289.285,66 динара, односно одређене месечне новчане износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке: одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да на тражене износе разлике зараде за период од 01.12.2013. године до 31.12.2015. године, у корист тужиоца, уплати припадајуће порезе и доприносе надлежним Фондовима за пензијско, инвалидско осигурање и здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености Фонду за осигурање незапослених, по стопи и основици која

важи на дан уплате, према стручној спреми тужиоца и одбијен, као неоснован, захтев да тужени тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...32/2013), Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“ бр. 119/2012...15/2016), Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима, Посебног колективног уговора за јавна предузећа чији је оснивач Град Ниш („Службени гласник РС“ бр. 66/2014) и Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности на територији РС („Службени гласник РС“ бр. 27/2015) оцењен је неоснованим тужбени захтев за исплату разлике у заради, јер је тужени у спорном периоду тужиоцу обрачунао и исплатио припадајућу зараду у целости, применом општих аката и императивних законских одредби. Наиме, цена рада, као један од релевантних елемената за обрачун и исплату зарада, утврђена је (и исплаћена тужиоцу) применом правила из одредбе члана 53. Колективног уговора код туженог од 06.11.2010. године и применом Споразума закључиваних између туженог и представника репрезентативног синдиката у складу са чланом 53. став 4. Колективног уговора, а све у складу са ограничењем зарада запослених у јавном сектору, прописаним чланом 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/2014), према ком се основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава умањује за 10%.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Наводима ревизије се оспорава законитост Споразума закључиваних између туженог и представника репрезентативних синдиката, што није било предмет постављеног тужбеног захтева у овој правној ствари, као и правилно и потпуно утврђено чињенично стање, што није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.01.2016. године. Поднеском од 01.02.2018. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 1.277.605,53 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 06.12.2018. године. Другостепена пресуда донета је 05.08.2020. године. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,7554 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност 10.758,29 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бождар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**